

РЕШЕНИЕ

№ 486

гр. Кюстендил, 25.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, I-ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Андрей Н. Радев

при участието на секретаря Янка Ян. Ангелова
като разгледа докладваното от Андрей Н. Радев Гражданско дело № 20221520101430 по описа за 2022 година

„ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление в гр. София, район Младост, ж. к. „Младост“ 4, Бизнес Парк София, сграда 6, чрез адв. З. Ц. от САК, със съдебен адрес и адрес на призоваване в гр. София, ж. к. „Гео Милев“, ул. „Александър Жендов“ № 6, ет. 5, е предявило против П. Е. Н., ЕГН ***** от гр., иск за признаване на установено, че ответникът дължи на ищеца сумата, за която е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК по ч.гр.дело № 552 от 2022 г. по описа на КРС, ведно със законната лихва върху сумата, считано от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното погасяване на вземането.

По-конкретно, претендирАната за дължима от ответника сума възлиза на такава от 641,81 лв., от която: 221,69 лв. – предоставени услуги; 296,19 лв. – начислени неустойки, както следва: 99,47 лв. /неустойка за услуга/ и 196,72 лв. /неустойка за устройство – представляваща разликата между стандартната цена на SAMSUNG Galaxy A40 64GB Dual Coral без отстъпка съгласно последната актуална ценова листа към 18.06.2019г. и дължиматъа обща преференциална цена по Договор за лизинг от 18.06.2019г., съответстваща на

оставащия срок от договора за мобилни услуги); 123,93 лв. – дължими лизингови вноски за мобилно устройство SAMSUNG Galaxy A40 Duel Coral по Договор за лизинг от 18.06.2019г. по фактура № 7299561821/20.01.2020г.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът е депозирал писмен отговор, в който сочи на допустимост, но неоснователност на заявената претенция.

В съдебно заседание ищецът не изпраща процесуален представител, като поддържа исковата молба посредством предварително депозирА. молба-становище. Ответникът, чрез особения си представител, оспорва иска като неоснователен.

КРС, след като обсъди събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Видно от представените по делото писмени доказателства, в т. ч. приобщените към ч.гр.д. № 552/2022г. от описа на КРС такива, а именно: Договор за мобилни услуги от 19.09.2017г., ведно с Допълнително споразумение към него от 18.06.2019г., както и Договор за лизинг от същата дата (18.06.2019г.) е, че страните се намирали в договорна обвързаност по всеки един от посочените източници на облигационни отношения, по силата на която операторът се съгласил да предостави на абоната далекосъобщителната си мрежа под формата на избрани от абоната абонаментни планове, срещу задължението на последния да заплаща за това посочена в източниците на облигационни отношения такса. Отделно, страните се уговорили, че при подписване на допълнително споразумение от 18.06.2019г. абонатът ще получи мобилно устройство SAMSUNG Galaxy A40 64 GB Dual Coral при обща лизингова цена с абонаментен план – 319,96 лв. и 629,90 лв. – стандарта цена, без абонамент. Представени по делото са още Декларации – съгласие, видно от които е, че ответникът декларира, че е получил екземпляр от Общите условия на оператора, както и, че му е предоставена информацията по чл. 4, ал.1 от Закона за защита на потребителите. В тази връзка процесните общи условия са представени по делото (ч.гр.д. № 552/2022г. от описа на КРС).

За дължимите от ответника суми за процесния период са издадени фактури, както следва: № 7294249178/20.09.2019г. за отчетен период 20.08.2019г. – 19.09.2019г. с посочена обща сума за плащане 135,08 лв. с ДДС до 05.10.2019г.; №7295576026/20.10.2019г. за отчетен период 20.09.2019г. –

19.10.2019г. с посочена обща сума за плащане от 172,14 лв. с ДДС, платима до 04.11.2019г.; № 7296829654/20.11.2019г. за отчетен период 20.10.2019г. – 19.11.2019г. с посочена обща сума за плащане от 216,91 лв., платима до 05.12.2019г.; № 7298246269/20.12.2019г. за отчетен период 20.11.2019г. – 19.12.2019г. с начислена обща сума за плащане от 221,69 лв. с ДДС, платима до 04.01.2020г.; № 7299561821/20.01.2020г. за отчетен период 20.12.2019г. – 19.01.2020г. с начислена сума за плащане от 641,81 лв., платима до 04.02.2020г.

Видно от последна покА. за доброволно плащане от 20.12.2019г. (л. 59 от делото), е че такава е изготвена до ответника П. Н., с която ѝ се указва, че в 10-дневен срок от получаване на същата следва да заплати текущите си задължение към оператора, в противен случай договорът, от който произтичат посочените задължения ще бъде прекратен. Представено е и удостоверение от „Тип-Топ Куриер“ АД за доставка на предупредително писмо с номер EAN 13 00010944700 на клиент П. Н., за което се сочи, че е доставено на 03.01.2020г. на адрес гр. Кюстендил, кв. „Запад“ 93, бл. А, вх. 2, ап. 6 при посочен начин за доставка – „до пощенска кутия“.

За изясняване на делото от фактическа стрА. е допусната и приета съдебно-счетоводна експертиза, изготвена от в.л. А. Т., от която се установява следното: приложените към делото процесни фактури са осчетоводени и са с дебитно салдо по сметка 411 „Вземания от клиенти“. Общият размер на вземането на дружеството към ответника възлиза на 641,81 лв. към 29.03.2023г. (датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК). Общият размер на неустойките, начислени поради предсрочно прекратяване на договорите за предоставяне на мобилни услуги чрез мобилен номер 0894 06 19 13, възлиза на 296,19 лв., в т.ч.: 99,47 лв. – неустойка за услуга и 197,72 лв. – неустойка за устройство. Общият размер на дължимите лизингови вноски за мобилно устройство SAMSUNG Galaxy A40 Duel Coral по Договор за лизинг от 18.06.2019г. възлиза на 123,93 лв.

От приложеното частно гр. дело № 552/2022 г. по описа на РС Кюстендил, се установява, че ищецът подал заявление за издаване на заповед за изпълнение, като такава е издадена с № 2278/30.03.2022г. за сумиата, предмет на настоящата искова молба. Същата е връчена на длъжника в условията на чл. 47, ал. 5 от ГПК – чрез залепване на уведомление. Поради

това е разпоредена процедура по чл. 415, ал.1, т.2 от ГПК, като именно в едномесечния срок по ГПК заявителят е предявил настоящите положителни установителни иски.

Горната фактическа обстановка се установява и доказва от посочените доказателства.

Съобразявайки установеното съдът счита, че исковите са допустими, а по същество частично основателни. Мотивите за това са следните:

По допустимостта:

Производството по чл. 422 ГПК, вр. с чл. 415 ГПК е специално и е пряко обвързано със заповедното по чл. 410 и сл. ГПК. Тази пряка обвързаност произтича от обстоятелството, че искът по чл. 422 ГПК се счита за предявен от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, като целта на исковото производство е да се установи вземането на ищеца от ответника - длъжник, така, както същото е заявено в заявлението и съответно в издадената заповед за изпълнение. Искът по чл. 422 ГПК трябва да има за предмет съдебното установяване на вземане, идентично със заявления в заповедното производство дълг. Тази идентичност е процесуална предпоставка за допустимост, за наличието на която съдът следи служебно. При разминаване в произнасянето на съда по заповедното и исковото производство, би се стигнало до недопустимо разминаване в претенциите /СПН би следвало да се създаде относно всички съществени елементи на правоотношенията./ В конкретния случай сочената по-горе идентичност между страните и предмет е налице, поради което съдът приема, че искът е допустим.

По основателността:

Досежно сумата от 221,69 лв. – предоставени услуги;

Предявени са установителни иски, с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД за признаване за установени задължения на ответника за месечни абонаментни такси и потребени далекосъобщителни услуги по посочените източници на облигационни отношения.

Основателността на предявените, при условията на обективно кумулативно съединяване, иски за установяване задължението на ответника да заплати стойността на месечни абонаментни такси и потребени далекосъобщителни

услуги се обуславя от предпоставките: валидно възникнало между страните правоотношение, елемент от съдържанието на което е задължение за заплащане на определена парична сума, настъпил падеж на това задължение и релевирано неизпълнение от стрА. на задълженото лице.

На основание чл. 154, ал. 1 ГПК ищецът носи доказателствената тежест да установи положителните факти, представляващи елементи от правопораждащия претенцията му за реално изпълнение на конкретното облигационно задължение, фактически състав. Неизпълнението на валидно възникнало задължение е по същността си отрицателен факт, за доказването на който е достатъчно твърдението на претендиращия реално изпълнение. Задълженото лице носи доказателствената тежест да установи факта на изпълнение на договорното си задължение, като при липсата на ангажирани доказателства в този смисъл, съдът следва да приеме твърдяното неизпълнение за доказано.

За установяване на възникнало валидно правоотношение между страните следва да бъдат представени доказателства за правопораждащия го факт, страните и неговото съдържание.

В случая, представените Договор за мобилни услуги от 19.09.2017г., ведно с Допълнително споразумение към него от 18.06.2019г., както и Договор за лизинг от същата дата (18.06.2019г.) установяват съответния юридическия факт, породил облигационните правоотношения между страните, които са срочни и валидни. В този смисъл в процесния период същите са се намирали в договорна обвързаност помежду си.

За да е елемент от същото, задължението на ответника да заплати стойността на потребени далекосъобщителни услуги, ищецът следва да установи реалното им предоставяне за процесния период. Така, представените от ищеца по делото фактури, от една стрА. в действителност, не съставляват писмени доказателства за посочените по-горе релевантни за иска обстоятелства, а именно предоставяне от ищеца на договорените електронни услуги за исковия период, доколкото съставляват едностранно издадени от ищеца - оператор частни свидетелстващи документи, които не се ползват с обвързваща съда материална доказателствена сила за установените в тях факти, респ. не доказват получаването на услугата от ответника, нито изправността на ищеца като стрА. по облигационните отношения. По

реалното предоставяне на сочените услуги (вън от дължими абонаментни такси, които се дължат само поради факта на предоставяне достъп от стрА. на оператора до мрежата си) обаче ответната стрА. не спори. В действителност, искът е оспорен като неоснователен, без обаче да са изложени каквито и да е доводи досежно това твърдение на особения представител на ответника. Депозирания от него отговор по реда на чл. 131 от ГПК е бланков, съдържащ три изречения, неподкрепени с каквито и да е фактически или правни доводи, обосноваващи неоснователността на претенцията. Поради това, и при преставените по делото доказателства, съдът намира претенцията в посочената част за основателна, а досежно размера ѝ – същият експертът в областта е определил на сума от 221,69 лв., която е идентична на претендирА.та, поради което в тази си част искът ще бъде уважен в цялост.

Като последица от уважаване на иска за посочените суми следва да бъде присъдена и законна лихва, считано от датата на депозиране на заявлението по чл. 410 от ГПК – 29.03.2022 г., до окончателното им изплащане.

Досежно сумата от 123,93 лв., представляваща неплатени лизингови вноски по Договор за лизинг от 18.06.2019г. за мобилно устройство SAMSUNG Galaxy A40 Duel Coral, съдът намира следното:

Претенцията за присъждане на дължими лизингови вноски от ответната стрА. съдът приема за такава с правно основание чл. 342 от ТЗ вр. чл. 79 от ЗЗД.

ОстА. безспорно по делото, че страните са обвързани от процесния договор за лизинг, по силата на който мобилният оператор като лизингодател се задължил да предостави за временно и възмездно ползване на ответника като лизингополучател посоченото мобилно устройство с възможност последният да придобие собствеността върху него, а при неупражняване на предоставеното му за това право – да го върне.

Процесният договор за лизинг е сключени за срок от 23 месеца, считано от влизането му с вила (в случая на 18.06.2019г.), поради което и съдът намира, че към настоящия момент срокът му е изтекъл и вземанията по него са стА.ли изцяло изискуеми. Съдът намира също, че ищецът е изправна стрА. по договора, тъй като е изпълнил основното си задължение да предостави ползването на лизинговА.та вещь за уговорения между страните период. Фактическото предаване на същата по същество не е оспорено, а и се

удостоверява с полагането на подпис от ответника в съответствие с клаузата на чл. 4 от договора. В този смисъл, получаването на предметната престация по договора за лизинг е породило задължението за Н. да заплаща дължимото от нея възнаграждение под формата на лизингови вноски в сроковете и размерите, уговорени между страните в чл. 3, ал.1 от договора. В конкретния случай и при ангажираните доказателства съдът приема, че ответникът не е изпълнил задълженията си да заплати всички дължими се вноски по договора за лизинг, съобразявайки и липсата на данни в обратна посока.

Поради изложеното претендираната сума за незаплатени лизингови вноски от 123,93 лв., съдът намира за основателна, поради което претенцията в тази си част ще бъде уважена в пълния ѝ заявен размер предвид това, че последният е установен и от експерта по делото, чието заключение е прието без възражения.

Като последица от уважаване на иска в посочената част следва да бъде присъдена и законна лихва, считано от датата на депозиране на заявлението по чл. 410 от ГПК до окончателното ѝ изплащане.

По отношение на сумата от 296,19 лв., представляваща начислени неустойки, както следва: 99,47 лв. /неустойка за услуга/ и 196,72 лв. /неустойка за устройство – представляваща разликата между стандартната цена на SAMSUNG Galaxy A40 64GB Dual Coral без отстъпка съгласно последната актуална ценова листа към 18.06.2019г. и дължиматъа обща преференциална цена по Договор за лизинг от 18.06.2019г., съответстваща на оставащия срок от договора за мобилни услуги), съдът намира следното:

В принципен план неустойката обезпечава изпълнението на задължението и служи като обезщетение за вредите от неизпълнението, без да е нужно те да се доказват.

В приложените към делото договор за мобилни услуги, ведно с допълнително споразумение към него се съдържат идентични клаузи, предвиждащи, че при прекратяване на договора през първоначалния срок за която и да е СИМ карта/номер, посочен в него, по вина или инициатива на потребителя или при нарушение на задълженията му по настоящия договор или други документи, свързани с него, последният дължи за всяка СИМ карта, по отношение на която е налице прекратяване: а. неустойка в размер на всички месечни абонаменти за периода от прекратяването до изтичането на

уговорения срок като максималният размер на неустойката не може да надвишава трикратния размер на месечните абонаменти абонаменти за съответния абонаментен план до края на срока на договора; и б. в случаите, в които е предоставено устройство – и разликата между цената на предоставеното устройство без абонамент, съгласно последната актуална ценова листа на оператора и заплатената от потребителя цена която съответства на оставащия срок от договора.

Хипотезата на прекратяване на договора поради виновно неизпълнение (каквото е настоящият случай) се различава от прекратяване на договора поради отказ на абоната. В случай на отказ от стрА. на абоната, доставчикът ще има възможност да предложи свободния вече номер на друго, а при забава санкционирА. с разваляне, каквото е настоящият случай, тази възможност ще възникне едва след определен период от време, а не автоматично. Затова и доставчикът има обоснован интерес да стимулира потребителя, който е загубил интерес от ползване на мрежата до края на срока, да предприеме сам прекратяването, вместо да отказва плащането на вече непозисните му услуги. Съответно и като уговори неустойка в размер съпоставим със срока, в който абонамента ще са начислява, дори и плащането да се преустанови до отпадане на действието на договора поради забавата, кредиторът не възлага на потребителя необосновано високо обезщетение.

Безспорно установено в случая бе наличието на валидно възникнали правоотношения между страните, елемент от допълнителното съдържание на които е и задължението за абоната да заплати определена парична сума при предсрочно прекратяване на договора, както и размера на това задължение.

Прекратяването на договора поради неизпълнение на договорни задължения се подчинява на общите правила на чл. 87, ал. 1 ЗЗД за срок и форма. Неизпълнението на договорно задължение по причина, за която отговаря длъжникът, включително неплащането на възникнали задължения през предварително определен срок в договора е основание за развалянето му според разписаното в чл. 87, ал. 1 ЗЗД. Следователно, доколкото процесните договори са сключени в писмена форма, изявлението за прекратяването им също следва да са в такава форма и с тях следва да се дава подходящ срок за изпълнение.

В конкретния случай, в действителност операторът е ангажирал

доказателства досежно изпратено до ответника предупреждение, имащо характер и на покА. за изпълнение, в което се очи, че при неизпълнение в дадения 10-дневен срок, облигационната обвързаност между страните ще бъде прекратена. Тази покА. по своята правна същност обаче представлява едностранна правна сделка от категорията на адресираните такива, т.е. тези, които за да произведат правното си действие следва да бъдат получени от насрещната стрА. по правоотношението – в случая от адресата и ответник в настоящото П. Н.. Категорични доказателства, че изявлението на оператора в гореизложения контекст е достигнало до Н. не са налице. Представеното удостоверение от „Тип-Топ Куриер“ АД за доставка на предупредително писмо с номер EAN 13 00010944700 на клиент П. Н., за което се сочи, че е доставено на 03.01.2020г. на адрес гр. Кюстендил, кв. „Запад“ 93, бл. А, вх. 2, ап. 6 при посочен начин за доставка – „до пощенска кутия“ не може да обоснове категоричен извод за това, че Н. в действителност е получила изявлението по някой от предвидените в ГПК способности за връчване. Посоченото удостоверение единствено сочи на това, че изявлението, адресирано до ответника е доставено на съответния адрес посредством пускането му в пощенската кутия. Поради това именно настоящият състав намира, че операторът не е упражнил надлежно правото си да прекрати договорите преди изтичане на срока им. А само предсрочното им прекратяване води до възникване на уговорената между страните компенсаторна неустойка. Подаването на заявление по чл. 410 ГПК /30.03.2022 г. / следва крайния срок на договорите. Освен това то има за свой адресат съда и предвид едностранният характер на заповедното производство, същото не може да се разглежда като отправено до длъжника волеизявление за прекратяване на договорната връзка между страните. Съгласно трайната съдебна практика подобна роля може да изиграе само исковата молба, тъй като препис от нея се връчва на неизправната по договора стрА., стига разбира се, в нея кредиторът да се позова на последиците от прекратяване на договора. В случая обаче исковата молба е подадена в съда на 01.08.2022 год., след изтичане на първоначалния срок по договорите за мобилни услуги, съотв. и на този за лизинг. По тези съображения по делото остА. недоказано надлежното прекратяване на процесните договори за мобилни услуги преди изтичане на първоначалния им срок, което препятства възникването в полза на ищеца на претендираното вземане за неустойка за предсрочно

прекратяване.

Изложеното идва да покаже, че не са се породили правопораждащите неустоечните съглашения юридически факти, поради което и вземанията по тях следва да бъдат оставени без уважение.

По разноските:

При този изход от делото разноски се дължат и на двете страни.

Ищецът е представил доказателства за сторени такива в исковото производство в общ размер на 985,00 лв., от които съобразно уважената част от исковите, следва да му се присъди сума от 530,42 лв.

На ответника също се следват разноски съобразно отхвърлената част от исковите, но доказателства за сторени такива не са налични, опради което и не следва да му се присъждат.

Съгласно указанията, дадени в т. 12 на ТР № 4/2013 г. на ОСГТК, съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл. 415, ал. 1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпредели отговорността за разноските, както в исковото, така и в заповедното производство.

В заповедното производство също са доказани сторени от дружеството разноски в размер на , от които съобразно уважената част от претенцията следва да се възложи в тежест на ответника сума от 207,32 лв.

Отново липсват данни за сторени от длъжника в заповедното производство разноски, поради което такива не следва да му се присъждат.

Водим от горното и на осн. чл. 415, ал. 1, т.2 ГПК във връзка с чл.79, ал.1 33Д, вр. с чл. чл. 345 ТЗ, вр. чл. 232, ал. 2 33Д, чл. 92 от 33Д и чл. 86, ал.1 33Д, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за установено между „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД с предишно наименование „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, ЕИК: 130460283, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Младост“, ж.к. „Младост 4“, Бизнес Парк София, сграда 6 и П. Е. Н.,

ЕГН *** от гр., че в полза на ищеца съществува вземане срещу ответника за сума в размер на 345,62 лева представляващи непогасени и изискуеми задължения към „Йеттел България“ ЕАД по Договор за мобилни услуги № 618650636 от 19.09.2017 г., Допълнително споразумение № 026665533 от 18.06.2019 г. към Договор за мобилни/фиксиращи услуги и Договор за лизинг от 18.06.2019 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението - 29.03.2022 г. до изплащане на вземането, КАТО ОТХВЪРЛЯ иска за горницата над 345,62 лв. до пълно претендиращия размер на иска от 641,81 лв. (или разликата, възлизаща на 296,19 лв.), представляваща неустойки поради предсрочно прекратяване КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН.**

ОСЪЖДА П. Е. Н., ЕГН *** от гр. да заплати на „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД с предишно наименование „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, ЕИК: 130460283, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Младост“, ж.к. „Младост 4“, Бизнес Парк София, сграда 6 сумата от 530,42 лева (петстотин и тридесет лева и четиридесет и две стотинки) – разноски за исковото производство и сумата от 207,32 лв. (двеста и седем лева и тридесет и две стотинки) - разноски за производство по частно гр. д. № 552/2022 г. на РС-Кюстендил.**

Решението подлежи на обжалване с ВЪЗЗИВНА ЖАЛБА ПРЕД Окръжен съд-Кюстендил в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Кюстендил: _____